

Söderut med vinden

Nalle Valtiala: Rid söderut med vinden. Litorale. 2016.

Rid söderut med vinden berättar om Nalle Valtialas cykelfärd längs USA:s vackraste väg, Highway 1, på spaning efter den tid som flytt. Han minns vistelsen i Claremont i Kalifornien med sin unga hustru på 1960-talet.

”Mycket som var det första: enrummaren med kök och sovalkov, natten som gått, regnet som ännu vräkte ned när vi bytt till torrt och gått ut på balkongen som vätte mot en gräsbevuxen patio, miljoner droppar träffande löven från trädet som snuddade vid räcket, med halva kronan välvd över våra huvuden. Ett mullbärsträd, vårt första. Insvept i regnet som aldrig återkom.”

Det är underbart nostalgiskt och får en att själv börja minnas skimrande dagar som gått, resor i den ”bekymmersfria” ungdomen. I nutid trampar Valtiala på i ned- och uppförbacke, i sol och regn.

”Jag är ett förkrigsbarn, ett sådant klarar av vilka vedermödor som helst med ett leende på läpparna men brottas ohjälpligt på rygg av dagens teknik, som för det mesta är morgondagens.”

Valtiala varvar cykelfärden med nostalgiska återblickar, som är kursiverade.

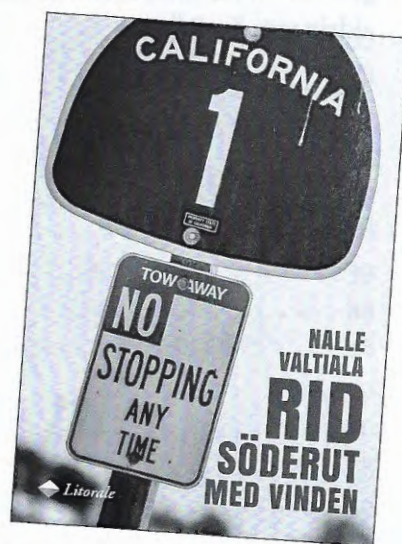
”Landskapet är en öppen bok. Ändå färdas jag ständigt i en bubbla ... Allt som sker i världen passerar obemärkt och har därmed inte hänt.”

Hanger oss också sitt hemliga recept för cykling: ”En meter åt gången”. Kan för övrigt tillämpas på livet i allmänhet också (red. anm).

Valtiala vet att han är lyckligt lottad, som ännu lever och har hälsan och kan cykla, ”också om han är sargad ända in i själen” efter sin hustrus bortgång.

Framför allt är *Rid söderut med vinden* en stor bok om kärlek och saknaden efter någon som man älskar.

Jag hoppas innerligt att läsarna hittar boken, trots att den utkommit på det lilla förlaget Litorale. Valtiala fångar resandets essens i ett nötskal:

Allting i Amerika var annorlunda, mjölet, kaffet, mjölken, bordet och stolar-
a, luften vi andades, vattnet som forsade ur kranen, människorna som
knackade på vår dörr.”

Orsaken till att man alltid återvänder hem är väl att allting hemma är bekant
och likadant, fastän ingen numera knackar på någons dörr.

Hur minns man tillräckligt mycket av det förgångna för att kunna skriva
om det? Nalle Valtiala har haft hjälp av krönikorna han skrev för Husis när det
begav sig. Och visst minns man människor man mött.

”Och utan att behöva slå upp årsberättelsens vita läderpärmar kan jag när som
helst frammana en bukett ansikten ur mörkret: Julie McClintock, Patti Dud-
ley, Sue Glazier. Unga, leende ansikten, strålande av liv och hälsa. Hur har det
gått för er, har livet förblivit lika slösaktigt som i början? Med livet kan man
aldrig veta.” – PÖ

